

מפריחה בוטנות

מאת: שיינא אפשטיין
איור: אביה שלום

כשנפגשתי עם הבחור המאה הייתה בי תקווה לסגור עם מספר עגול. נפגשנו חמש פגישות והכל הלך מצוין. התחלתי שוב להאמין שזה יכול לקרות, לפני שהוא הוריד מסיבה בלתי ברורה.

כשחזרתי מהפגישה עם הבחור ה-106, הייתי מותשת, מיואשת. אמרתי לעצמי, אולי אין. פשוט אין. אולי הוא עוד לא נולד, ומי אמר בכלל שייוולד. אני רווקה נצחית. זה לא יקרה. זה לא יקרה.

מיואשת, נזכרתי שהבטחתי לתת כסף לצדקה. ניגשתי אל תיק הֶזְלוּאִיק הסגול שלי. בזמנו קראו לזלואיק 'המותג של הפגושות'. כל נערה בשידוכים החזיקה תיק או ארנק של זלואיק.

ידי גישה אחר השקל המבוקש. תוך שאני לוחשת שוב "זה לא יקרה", ידי נתקלה בתא נסתר בתיק. תא שלא הכרתי קודם. תחושת חום מוזרה הציפה אותי לרגע, ואז ראיתי אותה.

דלת מעוצבת, קסומה, הופיעה בלשונית הרוכסן. עצמתי עיניים, אבל זה לא ממש עזר, כי הדלת המשיכה לשלוח אליי ניצוצות אור. רק בשביל לבדוק סופית מה קורה איתי - מיששתי את הידית הסגולה... ונשאבתי פנימה.

מצאתי את עצמי בתוך חדר ענק, מאות כורסאות היו מפוזרות בו. אני אוהבת כורסאות, חלפה בי מחשבה. אולי הן הסיבה היחידה שלי ללכת לפגישות. החדר היה ריק, זאת אומרת, מלא בכורסאות, ובחורה אחת שהייתה אני.

דגל תכול התנופף מולי. "השימוש חינם, לרווקות בלבד". מצא חן בעיניי, המשפט. השתרעתי על כורסא קטיפתית, אדומה. סלסלה עמוסת פרלינים נחה לימיני, רק לפתוח ולהתענג.

כמעט נרדמתי, כשהרגשתי כאילו מישהי מסתכלת עליי. זו לא הייתה סתם מישהי. זו הייתה סבתא, סבתא מרים עליה השלום. היא התבוננה בי בעיניה הרכות, הטובות, וחייכה. אחר הסתובבה אחורה ורמזה לי להביט סביב.

התבוננתי מופתעת; כל הכורסאות היו תפוסות. על כל אחת מהן ישבה אישה, בהדרת חן. לכולן היו עיניים טובות, רכות ואכפתיות. כל כך, כל כך אכפתיות. איכשהו הן היו דומות. יותר מזה, היה נראה שיש ביניהן קשר. זרקתי את הכירבולית ונעמדתי. סבתא! בשנה שעברה היא נפטרה, מה היא עושה פה עכשיו? לידי?

נראה שאת המשפט האחרון אמרתי בקול, כי סבתא חייכה. "מותק שלי, אני דואגת לך. זו הגזמה גמורה בעיניי, 106 בחורים. לא, לא הגיוני. אז באתי לכאן וקראתי גם לאמא שלי".

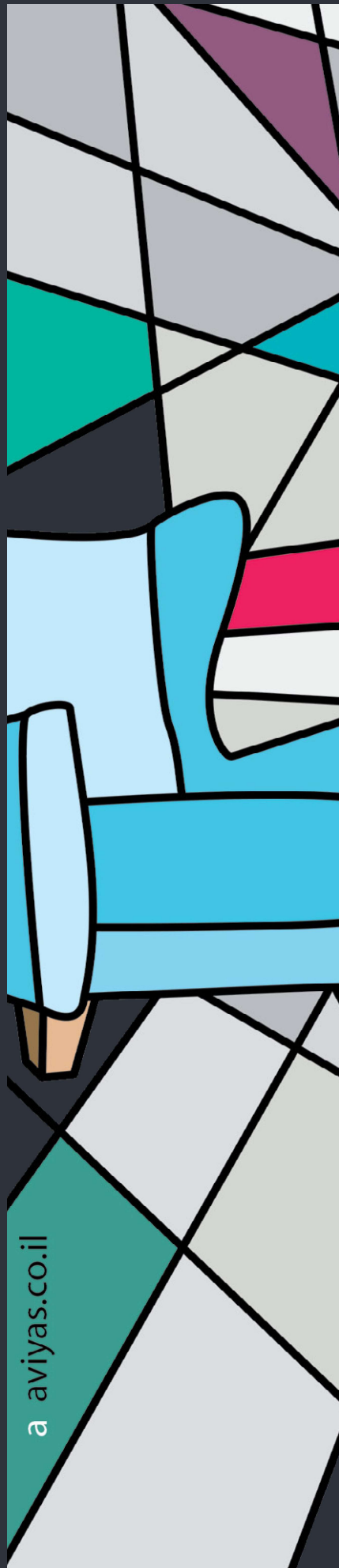
"נכון אמא, נכון שזה לא הגיוני?" פתע מילא רחש לחש את האולם, וביטויים מזועזעים התעופפו מצד אל צד. הן כולן הביטו בי ודיברו.

"סבתא", לחשתי, וכולן השתתקו.

"כן, מיידעלע, מה?" הן ענו לי במקהלה.

"לא, כלומר כן, סבתא, מי הן?"

אישה חביבה הביטה בי. "מה פירוש? אנחנו, כולנו סבתות שלך, וכולנו גאות בך, נכון?" הן הנהנו במרץ. כולן הסתכלו עליה ביראת כבוד. כנראה היא הסבתא של הסבתא של הסבתא... "החלטנו שזה לא יעלה על הדעת, הדמעות שלך. די, אנחנו הולכות לפעול בשבילך. ותאמרי תודה למרימוש, היא עשתה הרבה רעש בשביל זה. אנחנו הולכות להתפלל עלייך, ואת", היא

a aviyas.co.il

נגשה אליי והרימה את סנטרי, "בלי ייאוש, שומעת? בלי ייאוש!" נשקה על ראשי והלכה.

הן עברו לידי, מתבוננות בי באהבה אינסופית, מברכות, נושקות לראשי, ויוצאות. סבתא מרים עמדה לידי, מלחשת אמן בהתרגשות. כשסיימה אחרונת הסבתות לברך ויצאה, הגישה לי סבתא מרים קופסה אדומה ואמרה: "זאת התשובה".

והסתלקה.

רציתי לרוץ אחריה, לחבק אותה, לומר לה תודה. אבל הדלת הייתה נעולה.

פתחתי את הקופסה האדומה, מסוקרנת. פתק קטן היה שם. ידעתי, זה הוא. בפתק כתוב השם שלו. התשובה לשנים של חיפושים, למאה ושישה בחורים. נשאר לי רק לפתוח את הפתק ולפתור את חידת חיי.

באצבעות רועדות יישרתי את הקפלים, מביטה בכתוב בלהיטות.

אבל בפתק היה כתוב רק: ז".

זאב יצחקי? זלמן יוסקוביץ? זושא יעקבזון?

הטחתי את ידי במצחי בייאוש. למה סבתא לא עזרה לי עד הסוף? הייתי קרובה - ככה - לשמחת חיי!

מתוך המחשבות המתוסכלות הרגשתי שיש מישהי מאחוריי. הצטמרתי, רציתי לשמור על התחושות.

זאת הייתה בחורה, חרדית, לבושה בחליפת סריג שני-חלקים שראיתי לפני שבוע בגאולה.

"נעים מאוד", היא הושיטה לי יד. "שולמית הלפרין".

לקח לי רגע להתאושש - עדיין לא הצלחתי לעכל שיש עוד אנשים חיים במתחם הזה - ואז השבתי לה לחיצה. "אני אפרתי". היא הייתה נראית בחורה טובה, מבית טוב, ואחרי שמלמלתי תפילה קצרה, הרשיתי לעצמי לשאול אותה איפה בדיוק אני נמצאת.

היא ענתה לי בלי למצמץ, אפילו. "ברוכה הבאה לתחנה הסופית".

נעצתי בה מבט נדהם. "מה פירוש סופית? למה בדיוק את מתכוונת?"

"את יכולה לדבר", היא אמרה בטון מחויך, ואחר כך השפילה עיניים ופלטה בטון עגום, "חבל לצעוק סתם".

הסמקתי קצת והיא המשיכה. "אני מתכוונת לומר לך שאנחנו תקועות כאן, בעולם המוזר הזה. גם את הגעת לכאן עם התא הנסתר

בתיק של זלואיק?" ניסיתי להיזכר. כן, היא צדקה. טיפשה שכמותי. עכשיו אני תקועה כאן, מי יודע עד מתי?

היא הישירה אליי מבט. "חייבים לעצור את הטירוף הזה, אין לך מושג כמה בחורות מגיעות לכאן כל יום. התיקים האלו, בחיים לא אשתמש בהם יותר. אפילו אם תהיה לי הזדמנות לעשות את זה..."

"רק שנייה", העיניים שלי התעגלו באימה. "יש דרך לצאת מכאן?"

"זהו, שזה בדיוק מה שאנחנו מחפשות. הפלאפון שלי פעיל, אני יכולה להוציא שיחות, ואין שום קול או עונה. תקועה פה, כמו כולן".

תוך כדי שיחה, התקדמנו במין שביל שנפרץ בעמל בין שיחים. שמעתי קולות של בנות, הצלחתי אפילו לזהות כמה קולות.

"יש כאן כבר חמישים ושלוש בנות, תקועות בחור הזה".

זיעה קרה הציפה את פניי, והיא הסתכלה עליי בצער. "הנחמה היחידה היא שהזמן כאן קופא. בדקנו את זה כבר, לאף אחת כאן לא נוסף אפילו קמט אחד".

ביקשתי סליחה והלכתי הצידה, מתיישבת על אבן גדולה.

תקועה, פָּחור, עם חמישים ושתיים בנות. הזמן קפוא.

ולאף אחת לא נוספו קמטים! שמחת זקנתי.

אחרי זמן מה של ישיבה לבד, התחלתי לחשוב שזה לא כל כך גרוע. אולי, אפילו, היה עדיף לי להיתקע כאן לפני שנתיים. הזמן קופא כאן. הייתי נשארת בת עשרים ושמונה וזהו. הדודות לא היו מצצקות.

יש לי בכלל בשביל מה לחזור, לו אמצא את הדרך? מה הועלתי לעצמי בשנתיים האחרונות?

קול פנימי ניסה לטעון: "נפגשת עם איזה עשרים בחורים, יקירתי".

ולכן מה? מה זה בדיוק עזר לי? ולאן הצלחתי להתקדם משם? הייתי מתוסכלת. מתוסכלת מאוד. סיכמנו כבר, זה לא יקרה. הוא לעולם לא יבוא, לנצח אשאר רווקה מלבינה, עם או בלי קמטים.

אחר כך התחלתי לחשוב מה חושב העולם על הרעיון. בנות חרדיות עם פלאפון כשר שנשאבו לתוך בועה ואין להן יכולת לצאת ממנה. בנייתו ציני, נזכרתי שאת העולם זה לא ממש מעניין. כבר שנים שאנחנו יושבות בבועה הזאת ואף אחד לא שם לב.

אולי דווקא מהמקום הזה יזכרו אותנו. הרי כל רווקה חרדית שהולכת עם זלואיק תגיע לכאן ביום מן הימים. האם הרחובות החרדיים יתרוקנו מרווקות?

דמייתי לעצמי עולם חרדי בלי רווקות, איזו הקלה זו תהיה. סוף סוף חוסר נקיפות מצפון ופרויקטי שידוכים מעיקים. אולי עדיף לעשות טובה לאנושות ופשוט לגרום לו לשכוח ממנו?

ועדיין, חייבת להיות דרך לצאת מפה. קמתי והתנערתי. "שולמית", קראתי לה. "גם את פגשת את סבתות שלך?"

"כן, כולנו", היא ענתה. "סבתא שלי הביאה לי פתק עם שם. אבל זה בראשי תיבות, ממש תודה".

"אילו ראשי תיבות?"

"ז"י".

"מה! גם אני - - -"

עיניה של שולמית הצטמצמו. "באמת? היא שאלה בחשד. 'גם את ז'י?'"

הנהנתי בדממה.

שולמית חשבה כמה רגעים בשקט. "אז אולי טעיתי ואלו בכלל לא ראשי תיבות של שם?"

"אולי זה רמז שיעזור לנו לצאת מפה", הצעתי.

"אין לי בשביל מה לצאת", שולמית נאנחה. "פעם עוד קיוויתי להיושע. היום אני כבר לא מאמינה. זה לא יקרה".

ואז זה פתאום היה ברור לי.

"אני יודעת!" לא היה ברור לי אם אני קוראת בקול או צועקת ממש.

"מה?"

"אני יודעת מה הם ראשי התיבות. אני יודעת איך יוצאים מפה. אני יודעת איך חוזרים לחיים!"

שולמית הביטה בי בחוסר אמון.

עצמתי עיניים. התכוונתי. האמנתי. ולחשתי: "זה כן יקרה. זה יקרה. זה - יקרה".

אור גדול הבזיק, והייתי בחזרה במלון.

עם הבחור ה-107.

אולי זה הוא. אולי הבא. אבל יצאתי משם. אני יודעת ומאמינה - זה יקרה.